

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **K. M.**, zastoupeného JUDr. Janem Vočkou, advokátem se sídlem Horní náměstí 12, Vsetín, proti žalovaným: **1) Městský úřad Vsetín**, se sídlem Svárov 1080, Vsetín, a **2) Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. T. Bati 21, Zlín, o žalobě proti nezákonnému zásahu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2014, č. j. 22 A 118/2013 – 86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Odměna zástupce žalobce JUDr. Jana Vočky **se určuje** částkou 3.400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 9. 9. 2013 u Krajského soudu v Ostravě žalobu nadepsanou jako „žaloba proti zneužití pravomoci veřejného činitele“. Žalované orgány státní správy se dle něj dopustily uvedeného jednání „protizákonným rozhodováním při vydávání 4 protizákonných stavebních povolení nástavby rodinného domu 363 v k. ú. J. p. č. X zapsané na Katastrálním úřadu Vsetín sousedů manželů J. a E. G., kteří nesplňují podmínky k vydání stavebního povolení.“ V žalobě podrobně popsal průběh předmětného správního řízení a v čem spatřuje protizákonné jednání žalovaných. Domáhal se toho, aby soud „zrušil toto rozporuplné protizákonné řízení (...) zahájené 8.1. 2002 č.j. Vjst. 330-

196/02/Re“. V doplnění žaloby (doručeném krajskému soudu dne 24. 10. 2013) žalobce dále uplatnil vůči žalovaným nárok na „peněžitou náhradu za zneužití pravomoci veřejného činitele a za nemajetkovou a morální újmu způsobenou zavadným dlouholetým 12letým řízením (...) a za zavadné a protizákonné, neodpovědné řízení úředníků stavebních úřadů.“ Dožadoval se přiznání peněžité náhrady ve výši 720.000 Kč.

[2] Krajský soud usnesením ze dne 25. 10. 2013 vyloučil žalobní požadavek na zaplacení náhrady za újmu způsobenou nezákonným postupem správních orgánů ve výši 720.000 Kč k samostatnému projednání a rozhodnutí (s tím, že jeho projednání přísluší soudům rozhodujícím ve věcech občanskoprávních). Ve zbytku posoudil žalobcovu podání podle obsahu jako žalobu podanou dle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy jako žalobu proti nezákonnému zásahu správních orgánů spočívajícímu ve vedení sloučeného územního a stavebního řízení o vydání stavebního povolení na stavební úpravy a nástavbu rodinného domu č. p. 363 v k. ú. J.

[3] V záhlaví specifikovaným rozsudkem soud žalobu zamítl. Konstatoval, že usnesením žalovaného ad 1) ze dne 9. 9. 2013 bylo uvedené správní řízení zastaveno, přičemž žalovaný ad 2) odvolání proti tomuto usnesení zamítl rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 12. 12. 2013. Podle krajského soudu tak v době jeho rozhodování nezákonný zásah, proti němuž se žalobce domáhal ochrany, již netrval. Soud byl zároveň s ohledem na formulaci žalobcovu požadavku „zrušit řízení“ vázán skutkovým stavem zjištěným ke dni svého rozhodování a neměl prostor pro zkoumání, zda žalobcem označený (avšak již ukončený) zásah správních orgánů byl zákonný či nikoli.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností.

II. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti, ve vyjádřeních žalovaných a v replice stěžovatele

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle shrnuje průběh předmětného správního řízení a podává přehled pochybení, kterých se dle jeho názoru v těchto řízeních dopustily oprávněné úřední osoby žalovaných. Namítá, že krajský soud se nezabýval obsahem a důvody jeho žaloby, která byla podána proti „zneužití pravomocí úřední osoby“ ze strany úředníků stavebních úřadů.

[6] Soud zamítl žalobu s tím, že žalovaný ad 1) již sloučené územní a stavební řízení vedené v dané věci zastavil. Proti tomu stěžovatel namítá, že územní rozhodnutí stále trvá a je platné a řízení ukončeno není. Tento závěr dle něj potvrdil i Obvodní soud pro Prahu 1 ve svém rozsudku ze dne 17. 7. 2014, č. j. 27 C 150/2010 – 211.

[7] Stěžovatel se domáhá zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a požaduje, aby Nejvyšší správní soud „prošetřil, proč se krajský soud nezabýval předmětem žaloby“. Dále požaduje, aby bylo s úředníky, které uváděl v žalobě, zahájeno trestní řízení pro zneužití pravomoci úřední osoby, a aby mu Nejvyšší správní soud přiznal požadovanou finanční náhradu za nemajetkovou újmu (jejíž existenci uznal jak Obvodní soud pro Prahu 1, tak Městský soud v Praze).

[8] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že soudce Mgr. Jirí Gottwald se svým jednáním v řízení před krajským soudem dopustil trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, dle § 329 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a požadoval, aby se Nejvyšší správní soud tímto jednáním zabýval a aby bylo prošetřeno dle § 158 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb.,

pokračování

trestního řádu. Dále vznesl požadavek na prošetření zneužití pravomoci veřejného činitele ze strany pověřených úředních osob Ministerstva pro místní rozvoj.

[9] Usnesením ze dne 12. 1. 2015, č. j. 1 As 199/2014 – 36, Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli (na základě jeho žádosti) zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Prostřednictvím ustanoveného zástupce stěžovatel podáním ze dne 20. 1. 2015 dále doplnil výše uvedené důvody kasační stížnosti. Namítl, že výrok I. napadeného rozsudku krajského soudu je formulován tak, že „*Žaloba se zamítá*“. Takový výrok však nespecifikuje předmět řízení, o němž bylo rozhodováno, a proto je nesrozumitelný a nepřezkoumatelný. Nestačí, že předmět řízení je specifikován v odůvodnění rozsudku. V této souvislosti odkázal na § 54 odst. 6 s. ř. s., podle nějž je závazným pouze výrok rozsudku, a na § 202 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), podle kterého není přípustné odvolání jen proti důvodům rozhodnutí.

[10] Žalovaný ad 1) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se nedopustil žádného nezákonného zásahu specifikovaného v podané žalobě a kasační stížnosti. Usnesením ze dne 9. 9. 2013 bylo řízení v předmětné věci zastaveno, neboť stavebníci ve stanovené lhůtě nedoplňovali požadované podklady. Toto usnesení nabylo právní moci dne 12. 12. 2013. V dnešní době nevede žalovaný ad 1) v dané věci žádné řízení. Stavební úpravy, které byly předmětem povolení řízení, nebyly provedeny.

[11] Žalovaný ad 2) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podanou kasační stížnost považuje za zmatečnou. V průběhu nařízeného ústního jednání se předseda senátu krajského soudu pokoušel stěžovateli srozumitelně vysvětlit, že předmětné stavební řízení sloučené s územním řízením zahájené dne 8. 1. 2002 na základě žádosti stavebníků J. G. a E. G. již bylo zastaveno a že žádné územní rozhodnutí na předmětnou stavbu neexistuje. Stejně tak se snažil stěžovateli vysvětlit, že v dané věci krajský soud nerozhoduje v postavení soudu příslušného k rozhodování trestních věcí a že není oprávněn rozhodovat o náhradách nemajetkové újmy. Stěžovatel ale trval na podané žalobě. Jak vyplývá z obsahu kasační stížnosti, snaha Mgr. Gottwalda byla marná. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že trestním oznámením na zneužití pravomoci veřejného činitele se zabývá Policie ČR.

[12] Stěžovatel následně reagoval na vyjádření žalovaných replikou, v níž namítl, že zastavení řízení nelze považovat za dostatečné. Zastavené řízení je možno kdykoliv obnovit, a tak stěžovatel požadoval, aby „*bylo zrušeno*“. Žalovaný ad 1) zastavil předmětné řízení již usnesením ze dne 28. 4. 2010 (v návaznosti na zrušující rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 2. 2010), přesto dne 21. 1. 2013 vydal v dané věci další nezákonné stavební povolení. Stěžovatel zároveň opětovně podrobně rozepsal, v čem spatřuje porušení trestního zákoníku ze strany oprávněných úředních osob žalovaných.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Vzhledem k širší záběru podání adresovaných stěžovatelem soudům v této věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné nejprve uvést, co spadá do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví. V rámci obecného soudnictví je dle předmětu řízení nutno odlišit soudnictví občanskoprávní (v němž soudy rozhodují spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva), trestní (zabývající se rozhodováním o vině a trestu za trestné činy) a správní (v němž soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob). Uvedené druhy soudních řízení přitom nelze směšovat. Není tedy například

možné, aby soud rozhodující ve správním soudnictví rozhodoval o vině a trestu za trestný čin nebo o nároku, jehož posouzení zákon svěřuje soudům rozhodujícím v občanskoprávním řízení.

[15] Jestliže je podána k soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví žaloba a nejsou-li splněny podmínky řízení, přičemž tento nedostatek je neodstranitelný, soud ji v souladu s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítne. Totéž platí v případě, že se navrhovatel (žalobce) domáhá rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. V usnesení o odmítnutí návrhu musí být navrhovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu (viz § 46 odst. 2 s. ř. s.). Specifická situace nastává v případě, kdy je adresátem takové žaloby krajský soud, který je jak soudem věcně příslušným k projednání žaloby ve správním soudnictví, tak i soudem věcně příslušným k projednání žaloby podle části páté občanského soudního řádu. V takovém případě předá příslušný senát daného soudu, pokud se domnívá, že předmětná věc náleží jinému senátu téhož soudu, tuto věc podle rozvrhu práce tomuto senátu bez procesního rozhodování [usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 21. 5. 2008, sp. zn. Konf 34/2007 (1677/2008 Sb. NSS)].

[16] Soudní řád správní dále výslovně zapovídá správnímu soudu možnost učinit si samostatně úsudek o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal (srov. § 52 odst. 2 s. ř. s.). O vině a trestu za trestné činy rozhodují soudy podle trestního řádu, přičemž trestní stíhání před soudy je možné jen na základě obžaloby, návrhu na potrestání nebo návrhu na schválení dohody o prohlášení viny a přijetí trestu, které podává státní zástupce. Veřejnou žalobu v řízení před soudem zastupuje státní zástupce (§ 2 odst. 8 trestního řádu). Český právní řád neumožňuje podání „soukromé obžaloby“, tj. iniciování trestního stíhání před soudy poškozeným. Poškozený může pouze podat trestní oznámení dle § 158 odst. 2 trestního řádu, které je povinen přijmout státní zástupce a policejní orgán.

[17] Stěžovatel v nynější věci podal žalobu, v níž se domáhal ochrany ve správním soudnictví, uplatnil v ní však rovněž nároky a námítky, které věcně do pravomoci správních soudů zjevně nespadají.

[18] Takovým nárokem je bezpochyby požadavek stěžovatele na náhradu nemajetkové újmy, resp. „odškodnění“, který představuje nárok občanskoprávní povahy. Proto krajský soud uvedený požadavek stěžovatele usnesením ze dne 25. 10. 2013, č. j. 22 A 118/2013 – 24, vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí. Jak dále vyplývá ze spisu krajského soudu, daná věc byla předložena k přidělení soudnímu oddělení rozhodujícímu věci civilního soudnictví a zapsána u krajského soudu pod sp. zn. 41 C 23/2014. Vrchní soud v Olomouci následně (usnesením ze dne 27. 8. 2014, č. j. Ncp 874/2014 – 18) rozhodl, že k jejímu projednání a rozhodnutí jsou příslušné okresní soudy, přičemž současně rozhodl o postoupení věci Okresnímu soudu ve Vsetíně, kde je věc vedena pod sp. zn. 8 C 132/2014.

[19] Stejně tak nebylo možné, aby krajský soud jakkoliv prošetřoval či posuzoval, zda se osoby vyjmenované stěžovatelem v žalobě dopustily zneužití pravomoci úřední osoby. Takové šetření může provádět pouze policejní orgán (v některých případech pak také státní zástupce), rozhodně ne přímo soud. Ten sice rozhoduje o vině a trestu, avšak pouze na základě výše vyjmenovaných podání učiněných státním zástupcem.

[20] Krajský soud se tedy mohl zabývat pouze těmi žalobními body, které spadají do jeho pravomoci (bez ohledu na to, jak stěžovatel formálně svou žalobu označil). Soudy ve správním

pokračování

soudnictví jednájí a rozhodují podle soudního řádu správního o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy správními orgány, o tzv. nečinnostních žalobách (v nichž poskytují ochranu proti nečinnosti správního orgánu), o tzv. zásahových žalobách (v nichž poskytují ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu), o kompetenčních žalobách a o návrzích podaných v některých dalších věcech vyjmenovaných v § 4 s. ř. s.

[21] Krajský soud shledal jako projednatelný žalobní bod uvedený v samém závěru žaloby, kterým se stěžovatel domáhal toho, aby soud „*zrušil toto rozporuplné protizákonné řízení (...) zahájené 8.1. 2002 č.j. Vjst. 330-196/02/Re*“. Na základě tohoto žalobního bodu posoudil stěžovatelovo podání podle obsahu jako žalobu podanou dle § 82 s. ř. s., tedy jako tzv. zásahovou žalobu (přičemž tvrzený zásah spatřoval ve vedení předmětného správního řízení). Žalobu v tomto rozsahu posoudil, shledal ji nedůvodnou a zamítl.

[22] Jestliže stěžovatel rozsudek krajského soudu napadá kasační stížností, tak je třeba zdůraznit, že kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud se jí může zabývat pouze v rozsahu námitek, které lze pod tyto důvody podřadit. Stěžovatelovy námítky či požadavky, aby bylo s určitými osobami zahájeno trestní řízení pro zneužití pravomoci úřední osoby (případně pro jiné trestné činy) a aby mu Nejvyšší správní soud přiznal požadovanou finanční náhradu za nemajetkovou újmu, jsou tedy nepřijatelné (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[23] Ke kasační námitce, podle níž se krajský soud nezabýval obsahem a důvody žaloby, která byla podána proti „*zneužití pravomoci úřední osoby*“ ze strany úředníků stavebních úřadů, Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud by se měl krajský soud řídit výhradně formálním označením žaloby, jak požaduje stěžovatel, musel by ji bez věcného projednání odmítnout dle § 46 odst. 1 písm a) s. ř. s., neboť žádnou „*žalobu proti zneužití pravomoci úřední osoby*“ soudní řád správní nezná. Jak je patrné z výše uvedeného, krajský soud posuzoval povahu žaloby podle obsahu žalobních bodů, k jejichž projednání má zákonem založenou pravomoc, postupoval tak v maximální možné míře vstřícně vůči stěžovateli.

[24] Stěžovatel se může domáhat ochrany svých práv, kterým krajský soud údajně odmítl poskytnout ochranu, v jiných řízeních. Ve věci jeho nároku na přiznání peněžité náhrady ve výši 720.000 Kč probíhá řízení u Okresního soudu ve Vsetíně (pod sp. zn. 8 C 132/2014). Další řízení o peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou údajně nezákonnými rozhodnutími v kombinaci s nesprávným úředním postupem správních orgánů v předmětném správním řízení pak probíhá u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 27 C 150/2010. Rozsudkem ze dne 17. 6. 2014, č. j. 27 C 150/2010 – 211, který stěžovatel předložil Nejvyššímu správnímu soudu jako přílohu kasační stížnosti, Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl, že žalovaná ČR - Ministerstvo pro místní rozvoj je povinna zaplatit stěžovateli částku 396.000 Kč. Nejvyššímu správnímu soudu není známo, jak rozhodl Městský soud v Praze o odvolání proti tomu rozsudku, z jeho dřívějšího rozhodování v dané věci (usnesení ze dne 11. 9. 2013, č. j. 54 Co 262/2013 – 144) je však zjevné, že je nakloněný závěru, podle nějž má být stěžovateli určité peněžité zadostiučinění přiznáno. Nejvyšší správní soud tak nerozumí steskům stěžovatele, že soudy odmítají poskytnout ochranu jeho právům.

[25] Stěžovateli také nic nebrání a ani nikdy nebránilo v tom, aby podal trestní oznámení na osoby, o kterých se domnívá, že se dopouštějí trestné činnosti.

[26] Pokud jde o vlastní žalobní požadavek, kterému se krajský soud věcně věnoval, tedy aby „*zrušil toto rozporuplné protizákonné řízení (...) zahájené 8.1. 2002 č.j. Vjst. 330-196/02/Re*“;

Nejvyšší správní soud konstatuje, že poněkud rozporuplné jsou především stěžovatelovy námitky.

[27] Lze připomenout, že ochrany proti činnosti (případně nečinnosti) správních orgánů se lze ve správním soudnictví domáhat v zásadě prostřednictvím třech typů žalob, a to žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, žaloby proti nečinnosti a žaloby proti nezákonnému zásahu. Stěžovatel opakovaně zdůrazňuje, a to i v kasační stížnosti, že se nedožaduje přezkumu zákonnosti žádného ze správních rozhodnutí vydaných v průběhu daného správního řízení. Zásah do svých práv patrně spatřuje v samotné skutečnosti, že předmětné správní řízení probíhá. V úvahu tak přichází buď posouzení jeho žaloby jako žaloby nečinnostní nebo zásahové.

[28] Nečinnostní žalobou se lze domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (viz § 79 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel se však v žalobě vydání žádného rozhodnutí ani osvědčení nedomáhal. Ostatně i v kasační stížnosti výslovně uvádí, že se nedomáhal toho, aby bylo vydáno rozhodnutí o zastavení daného správního řízení, ale že požadoval „zrušení“ předmětného řízení.

[29] Krajský soud tedy správně vyhodnotil žalobu jako žalobu zásahovou. Plně pak ob stojí také jeho závěr, podle nějž bylo nutné žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[30] K zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. může zpravidla dojít konkrétním nezákonným úkonem správního orgánu (např. nezákonným vstupem do obydlí, vykonáním nezákonné kontroly apod.), nikoliv však samotným vedením správního řízení. Nejvyšší správní soud sice připustil, že nezákonným zásahem může být zahájení a provádění daňové kontroly. Jedním z významných argumentů pro připuštění ochrany proti daňové kontrole cestou žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu je však skutečnost, že ne vždy musí tato kontrola vyústit v rozhodnutí, proti němuž lze brojit žalobou podle § 65 s. ř. s. [viz rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 – 110 (735/2006 Sb. NSS)]. Obecně ale platí, že přezkoumání zákonnosti vedení správního řízení v rámci řízení o ochraně před nezákonným zásahem by bylo přezkumem předčasným a odporujícím systematice soudního řádu správního (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2009, č. j. 8 Aps 6/2007 – 256). Krajský soud tak měl žalobu zamítnout již jen z tohoto důvodu [posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby, nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007 – 247 (1773/2009 Sb. NSS)].

[31] Krajský soud, který se zabýval otázkou, zda předmětné správní řízení nadále probíhá, patrně vycházel z předpokladu, že vedení správního řízení pojmově může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., což je ale (jak je patrné z výše uvedeného) předpoklad nesprávný. Tato vada ale sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, jehož odůvodnění ob stojí v podstatné míře. *Obiter dictum* pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný ad 1) usnesením ze dne 9. 9. 2013, č. j. MUVS-S 3627/2006OVÚPD-330/Re, zastavil „stavební řízení sloučené s územním řízením zahájené dne 8. 1. 2002 (...) o stavební povolení stavebních úprav a nástavby rodinného domu čp. 363 na pozemku parc. č. X v katastrálním území J.“ Odvolání E. M., bytem J. 373, proti tomuto usnesení zamítl žalovaný ad 2) rozhodnutím ze dne 5. 12. 2013, č. j. KUZL 71718/2013. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 12. 2013. K tomuto dni bylo dané správní řízení pravomocně ukončeno, a to v celém rozsahu. Jak z vyjádření žalovaných, tak z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že v současné době v dané věci žádné správní řízení neprobíhá. Lze dodat, že pokud by se stěžovatel eventuálně domáhal, aby soud uložil žalovaným povinnost vydat v dané věci určité rozhodnutí, bylo by nutné žalobu rovněž

pokračování

zamítnout, a to podle § 81 odst. 3 s. ř. s., neboť v ukončeném řízení nelze vydávat žádná rozhodnutí.

[32] Jestliže stěžovatel namítá, že „územní rozhodnutí stále trvá a je platné“, pak Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jaké územní rozhodnutí má na mysli. Obvodní soud pro Prahu 1 sice ve svém rozsudku ze dne 17. 6. 2014, č. j. 27 C 150/2010 – 211, uvedl, že předmětné správní řízení „doposud neskončilo“, tímto zjevně mylným závěrem obvodního soudu však krajský soud ani Nejvyšší správní soud nemohou být vázány. K námitce, podle níž výrok I. napadeného rozsudku krajského soudu nespécifikuje dostatečně přesně předmět řízení, lze uvést, že krajský soud vymezil předmět řízení v záhlaví rozsudku, přičemž záhlaví a výrok rozsudku tvoří jeden celek. Výrok „Žaloba se zamítá“ tak není nesrozumitelný, ze záhlaví rozsudku je totiž zřejmé, o jakou žalobu se jedná. Konečně k námitce, podle níž zastavení řízení nelze považovat za dostatečné, neboť zastavené řízení je možno kdykoliv obnovit, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Obecně platí, že v odůvodněných případech může dojít k obnově již pravomocně ukončeného správního řízení (případně k jeho zrušení v tzv. přezkumném řízení). Tomu se však nelze bránit jakousi „preventivní“ žalobou, na jejímž základě by soud dopředu takovou možnost vyloučil, ale až v případě, že k obnově řízení skutečně dojde.

V. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaným správním orgánům, kterým by jinak jakožto úspěšným účastníkům řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jejich běžné úřední činnosti nevznikly.

[35] Žalobci byl ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny advokáta byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, a jako náhrada hotových výdajů, tedy ve výši 3.100 Kč a 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 3.400 Kč. Ustanovený advokát nedoložil soudu, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu